

Petronela Rotar

Orbi

Petronela Rotar

Orbi

Ediția a 2-a revizuită

*La un moment dat, trebuie să abandonăm
speranța unui trecut mai bun.*
— Irvin D. Yalom —

În buzunar, telefonul vibra îndelung, aproape fără oprire. Sau, mă rog, cu minuscule pauze cât dura redial-ul automat. Îl îndesase acolo și nici măcar nu se mai obosea să-l scoată pentru a-l verifica. Aproape că nici nu o mai irita, se obișnuise cu vibrația lui însoțită de zgomotul înfundat din buzunarul jeansilor, doar suna așa de mai bine de trei ore deja. Se resemnase că îi va fi imposibil să își folosească telefonul pînă nu va găsi o soluție să-l oprească pe dement să o mai sune și să-i scrie mesaje. Sperase inițial că va obosi la un moment dat, însă era de neoprit. Și nu telefonul o ardea pe ea, ci faptul că era atît de complicat să-l scoată afară din casa ei. Casa ei. Se învoise de la serviciu, se dusese la avocata celebră dintr-un și mai celebru caz de dispariție, avocată cu care făcuse atîtea știri în anii din urmă, îi expusese situația, iar femeia îi ceruse o grămadă de bani, pe care nu îi avea, fără să îi poată garanta că îl poate evacua repede sau că va reuși să obțină ordinul de interdicție de

care ar fi avut ea nevoie atunci, pe loc. Sigur, putea înainta divorț chiar a doua zi, îi spusese avocata, dar pentru asta avea nevoie să ajungă acasă, să ia actele, or, acasă era el și ea nu voia să-l mai vadă sau audă, voia doar să-l facă să dispară pur și simplu din viața și din casa ei. Se simțea foarte obosită. La un moment dat, în timp ce o asculta deznădăjduită pe avocată, îi răsărise ideea să vină aici, la Secția 5 de poliție. Îl cunoștea bine pe șeful de secție și, cu toată rușinea, avea să-i expună situația și să-l roage să o ajute cumva. Să-i dea un om să o însoțească acasă, să-l sperie pe nebun, să-l facă să plece, să poată sta o zi-două în liniște, să se gândească, să găsească niște soluții. O scotea din minți faptul că, deși era proprietatea ei, nu putea să îl facă nicidecum să plece din casă: era băut și în vrie. De fapt, asta era un diabolic cerc vicios când venea vorba de Călin, dacă era băut, intra în vrie, iar când era în vrie era în stare de orice, nu mai avea limite.

Telefonul, firește, vibra în continuare în buzunar când secretara i-a zis să intre, că domnul comandant o poate primi acum. Alexa era nedormită de două nopți, știa că arată ca naiba, și-ar fi dorit să aibă o față mai prezentabilă, dar îl știa pe Bereș, pe comandant, de prea mulți ani, își zise, ca să își mai facă

griji pentru atîta lucru. Și apoi, nu venise să îi ia un interviu sau să arate bine, ci să se facă de rahat.

Comandantul secției de poliție era un tip înalt și grizonant, unul dintre puținii polițiști educați pe care îi cunoscuse în cei peste zece ani de presă, elegant, atent, îndatoritor. Cu atît mai jenă îi era Alexei. Intră cu inima bătîndu-i tare și obrajii arzînd.

— Am venit să vă cer ajutorul pentru o problemă personală... E destul de inconfortabil, dar nu știu ce altceva să fac, încep Alexei.

— Vă ascult, domnișoară. Știți bine că puteți conta pe ajutorul meu, dacă îmi stă în putere. Ne știm de multă vreme.

La dracu', dacă nu ai fi așa de amabil, mi-ar fi mai ușor, se gîndi femeia, în timp ce simțea că îi iau foc nu doar toată fața, dar mai ales urechile, vîrfurile urechilor le simțea mistuite de flăcări, îi venea să se atingă, să vadă dacă nu cumva chiar ard de-a binelea, într-atît de rușine îi era. Comandantul stătea picior peste picior la biroul lui impunător, zîmbind afa-bil. Lîngă computer tronau două poze cu rame argintate, întoarse jumătate spre el, jumătate spre exterior, care încadrau o femeie plinuță, însă foarte plăcută la chip, și un copil bucălat, cu ochi albaștri, de vreo 4-5 ani, estimă ea, care semăna cu amîndoi. Alexa deduse că sînt

nevestă-sa și copilul lor și calculă că șeful de secție avea vreo 40 de ani; sigur era căsătorit de multă vreme cu femeia din fotografie, aveau o căsnicie stabilă și fericită, făcuseră un copil, în timp ce ea trăia nebunia aia și — iar aici stomacul i se strînse violent — probabil nu va avea niciodată copii. Nu doar cu nebunul de Călin, ci în general. Simțind cum i se adună lacrimile în colțul ochilor, strînse din gene și se potopi:

— E vorba de soțul meu... Sînt cîteva zile de cînd nu am mai putut merge acasă, știți, sîntem căsătoriți de nici zece luni, apartamentul este al meu, era dinainte de nuntă, iar el nu vrea să plece, deși noi nu ne mai înțelegem și eu îmi doresc să divorțăm. Știți, el este foarte gelos și atunci cînd bea... devine foarte agresiv. Nu fizic, nu m-a lovit niciodată, ba dimpotrivă, în vreo două rînduri l-am lovit eu ca să mă apăr, e agresiv în alte feluri. Uitați, și scoase telefonul care zbirnîia în continuare în buzunar și-l așeză pe birou, în fața comandantului, am... 340 de apeluri pierdute de azi-dimineață de cînd l-am deschis, sună încontinuu, l-a pus pe redial automat, practic telefonul meu nu mai poate fi folosit, căci sună încontinuu...

O lacrimă o luă la vale spre obraz. Comandantul privi telefonul care bîzîia pe birou și zîmbi.

— Un tip insistent, soțul dumneavoastră, domnișoară. Nu-mi spuneți, vă iubește prea mult, glumi el.

Dar Alexa nu gustă gluma. Mai ales că știa sigur că avea minimum zece mesaje necitite în mesagerie care ziceau același lucru: că el o iubește prea mult, că ea nu merită atîta dragoste cîtă îi oferă el, că ea îl distruge tocmai pentru că el nu se poate abține, nu se poate opri din a o iubi. Simți în gură întreg conținutul de fier de al stomacului.

— Da, e probabil cel mai insistent om de pe Pămînt... admise Alexa, în timp ce telefonul îi confirma spusele cu vibratul lui neîntrerupt. Să vedeți, acum i-a intrat în cap că îl înșel cu un vecin, de trei zile mă hărțuiește încontinuu, vrea să recunosc că îl înșel. Dar asta e așa... un pretext. Să zicem că aș admite că îl înșel, ceea ce e o aberație, tot nu s-ar opri, probabil ar fi chiar mult mai grav. Aseară a fost la om acasă, i-a spus femeii cu care trăiește că sînt amanta iubitului ei. Eu am plecat de acasă de vineri, am stat la nașa noastră de căsătorie, e prietena mea, acolo nu are curaj să vină să mă caute, îi e frică de nașul nostru, e un tip mai în vîrstă, fost securist. Și au încercat și ei să stea de vorbă cu el, să-i spună că s-a terminat, că e mai bine să plece și să mă lase în pace, dar a început să amenințe că îmi publică e-mailurile private și

conversațiile de pe Facebook. Iar eu, știți, sînt o persoană cunoscută în oraș... Nici nu mă pot gîndi ce scandal ar fi. El, cum să vă spun, mi-a spart toate conturile de e-mail și nu e prima oară, nu îi pasă de consecințe. Prima oară cînd a recurs la așa ceva am fost și am depus plîngere împotriva lui la DIICOT, îl știam bine pe purtătorul de cuvînt, l-au speriat atunci oamenii ăia și pînă la urmă am renunțat la plîngere, dar acum văd că a început iar.

— Domnișoară Alexa, o clipă, o întrerupse el, cînd s-a întîmplat asta? Cînd ați depus plîngerea?

Alexa tăcu, încurcată. Pff, cum să îi spună că asta era înainte să se mărite cu el și că, de fapt, se măritase cu un nebun care nu se deda prima dată la astfel de practici? Vedea și singură ridicolul situației, era tot mai copleșită de rușine. Vorbi cu glas subțire.

— În urmă cu un an, un an jumătate... Da, îi anticipă ea întrebarea care îi apără pe chip, înainte să ne căsătorim. Știu, nu am nicio scuză.

— Domnișoară (de ce insistă oare să îi spună domnișoară?), eu nu sînt aici să vă judec, credeți-mă, am văzut cazuri de femei aproape omorîte în bătaie care s-au întors acasă, la agresori. Iubirea alege uneori căi complicate. Eu doar încerc să înțeleg cum vă pot ajuta, care e, să

spun așa, anamneza acestei povești de hărțuire și amenințare. Așadar, în urmă cu un an jumătate, ați depus plîngere la procurori, presupun că ei l-au chemat și speriat, iar el a dat înapoi și dumneavoastră la fel, corect?

— Corect, admise Alexa cu ceva mai mult aplomb.

— Haideți să dați telefonul pe silențios, o îndemnă el privind spre aparatul isteric de pe masa lui de birou, pe care Alexa îl lăsase acolo anume ca să-și probeze *cazul*. Nu mai e nimic de demonstrat aici.

Tînăra femeie înșfăcă aparatul și-l amuți cu o apăsare, apoi îl îndesă înapoi în buzunarul pantalonilor.

— Vă amenință și cu altceva în afară de publicarea e-mailurilor și a conversațiilor?

— Mmm, nu. Adică, zice că nu o să scap de el, că o să văd eu cît de rău o să-mi pară... Oricum, numai hărțuirea asta cu telefonul mi se pare suficient de agresivă.

Alexa se opri o clipă, trase aer în piept și îndrăzni.

— Domnule comandant, am citit legea, știu ce zice. Știu că pînă nu se ajunge la violență nu puteți face nimic, dar mă gîndeam că poate îmi dați un coleg să mă însoțească acasă... în uniformă. Să stea de vorbă cu el, poate înțelege că nu poate proceda așa. În momentul ăsta,

nu văd altă soluție... Vă rog, dacă se poate, sigur...

Și îl privi cu speranță. Bereș luă telefonul de pe birou, formă un interior, spuse sec un *trimite-l pe Marian pînă la mine* și închise, apoi tăcu, în așteptare. Inima Alexei o luase la galop. Își frînse cu un gest scurt și inconștient mîinile și se gîndi cît de proastă și neajutorată trebuie că pare așa cum stă aplecată pe scaunul din fața biroului comandantului. Își îndreptă spatele, în speranța recuperării unui dram de demnitate. Se simțea învinsă. Își aminti brusc de cazul pe care îl filmase în urmă cu două luni taman în cartierul unde era secția de poliție, la nici două străzi distanță, și o trecu un fior rece. O femeie fusese înjunghiată de bărbat-su după o întreagă saga de amenințări și de plîngeri depuse degeaba la poliție. Își amintea perfect pînă și cum o chema. Omul fusese plecat în Germania la lucru, pasămite, iar cînd a venit acasă a devenit foarte gelos, îi intrase în cap că nevastă-sa îl înșelase tot timpul în care el fusese plecat. O bătuse, iar femeia fugise cu amîndoi copiii la maică-sa, aici, în cartierul Noua. Veniseră împreună, ea cu maică-sa, să depună plîngere la poliție, prima amenințări cu moartea, ăla o luase razna tare de tot. Polițiștii nu au făcut nimic, cine știe dacă apucaseră măcar să trimită dosarul la

departamentul competent? Apoi, la nici două zile după ce ea fugise de acasă, omul luase o drujbă și chemase un taxi. Beat mort și foarte furios, pornise drujba și îi povestise taximetristului că trebuie să ajungă acasă la soacră-sa, ca să o omoare pe curva de nevastă-sa. Speriat, taximetristul a oprit undeva și a sunat la poliție, dar cei de la 112 i-au zis că ei nu au ce face, să-l ducă în șchei, la Neuro, la urgențe, că sună ei să se ocupe cineva. Așa că taximetristul îl lăsase la spital și fugise cît colo. O zi după, bărbatul escaladase burlanul blocului în care se refugiase nevastă-sa, intrase peste ea în casă pe geam. Muierea a scăpat cu viață fugind pe scara blocului și urlînd, însă tot s-a ales cu un cuțit în omoplat. A avut noroc cu vecinii care au ieșit pe scară, s-a speriat agresorul la vederea lor și a fugit. Întrebați de ce nu au luat măsuri înainte să se ajungă la tentativă de omor și vătămare corporală, polițiștii dăduseră din colț în colț, cu legea în mînă.

Deodată, Alexa avu revelația că e complet lipsită de apărare. Deodată, povestea femeii înjunghiate pe care o relatase cu două luni în urmă i se păru foarte asemănătoare cu propria-i poveste și i se făcu foarte frică. Cum de nu își dăduse atunci seama cît de aproape e și ea? I se făcu frig și se trezi scuturată de frisoane; era prea răcoare în biroul comandantului.

Marian intră șovăitor, cu chipiul în mână, salutînd regulamentar.

— Ordonăți, șefu'!

— Mariane, o să te duci cu doamna (hopa, acum o făcuse doamnă, remarcă ea) Alexa, doamna are niște probleme cu un soț care trebuie un pic speriat, se crede hacker ca Cioacă, sparge e-mailuri și le publică, o amenință, doamna vrea să divorțeze și el nu vrea să plece din apartamentul ei. Mă rog, povestea e mai lungă și noi vrem să fim discreți, ideea e să îl scoatem pe nebun din casă, doamna o să schimbe apoi yala și să sperăm că nu vor mai fi probleme. Dacă vor fi, intervenim atunci. E ceva neclar?

— Nu, șefu', totul clar, sînt afară. Cînd e gata doamna, putem merge, zise polițistul politicoș și dispăru imediat pe ușă.

Cu toată uniforma lui de sectorist, cu tot cu pistolul Carpați de la brîu, descărcat probabil, Alexei nu îi inspirase cine știe ce autoritate și începu să se îndoiască de capacitatea lui Marian de a-l alunga pe bărbat-su din casă. Oricum, nu era ca și cum ar fi avut la îndemînă și alte variante, trebuia să facă ce putea mai bine cu ce primise. Îi era recunoscătoare lui Bereș; fusese, așa cum îl știa, un domn. Se ridică, îi întinse mîna și îi mulțumi străduindu-se să pară încrezătoare.

— Domnișoară Alexa, nu aveți de ce vă face griji din partea mea, vreau să vă asigur de toată discreția mea, e o situație delicată și vreau să știți că rămîne între noi... Îmi permit un sfat, vă rog nu-l luați drept altceva decît ceea ce este, un sfat bine intenționat din partea unui bărbat care vă admiră: lăsați-l de tot, de data asta, oamenii de felul acesta nu se schimbă, păcat de tinerețea și frumusețea dumneavoastră...

Și comandantul făcu o reverență, în timp ce Alexa se mai înroșea o dată — ultima dată în biroul lui pentru ziua aia — pînă în albul ochilor. Frumoasă femeie, își spuse Bereș în timp ce Alexa se retrăgea cu cîtă demnitate îi mai rămăsese. Ce ghinion, domnule! Ce ghinion!

Mașina sectoristului, cu număr de MAI, o urma îndeaproape pe a ei, pe drumul către casă. Pulsul femeii se accelera pe măsură ce înainta. Nu îl văzuse pe Călin de trei zile, avuseseră câteva conversații absolut halucinante înainte ca ea să decidă să nu mai răspundă la telefon, în care o acuzase că e amanta vecinului de la 4, în care îi explicase, beat și plîngînd, că i-a distrus viața și că nu o va putea ierta niciodată, apoi, pe măsură ce ea răspundea tot mai rar, urmaseră mesaje în care o amenința că nu se lasă dus, că îi publică e-mailurile și conversațiile, unele dintre ele întîmplate cu mult timp înainte să îl cunoască pe el. Bătea monedă mai ales pe cele de la și către Andrei, un tip important de la București și foarte înșurat, pe care îl iubise vreme de patru ani încheiați și față de care Călin manifestase dintotdeauna o gelozie foarte agresivă, sub care, bănuia Alexa, se ascundea o frică uriașă că